

Silenci

Silenci,

quan tot soroll acústic cessa,

quan no hi ha interrupcions

i tens la il·lusió de la tranquil·litat.

Com tota esperança,

així com qualsevol inici té un final

i un per sempre no pot existir,

el rebombori torna.

No importa on estiguis,

estàs on més interferències hi ha,

dins teu, la teva ment.

Com te'n desfàs?

Com apagues el foc que tant et crema?

Crepita sense parar a cau d'orella,

et penedeixes d'aquella guspira,

la que no vas saber desfer,

doncs et va tocar i tot es va encendre.

I ja només desitges el soroll del que tant fuges,

per disfressar-te i tornar a pujar el teló.

Què millor que un bany d'aigua ben freda,

que se't clava ben endins com centenars de punyals ben esmolats,

per apaivagar l'infern,

la flama del silenci,

del silenci més sorollós que existeix,

el teu interior.

-Gaia-

Estimant

Crides, parles, penses;

tot en silenci.

T'ofegues,

et rendeixes,

et deixes morir.

No en saps d'altra,

de manera de viure,

de forma de deixar-te anar,

d'escapatòria

al turment del dubte

i a la por de viure,

estimant.

-Gaia-

Assedegat

Gàbies,

gàbies unides,

inexpugnables i fosques.

Però transparents

amb forats per mirar enfora,

amb espai per treure la mà

entre els barrots,

els barrots de la por.

Tortura,

furor intermitent,

i pau.

Refugi de la desgràcia,

llar de la solitud,

arravatament de la llibertat.

M'hi quedo?

M'ho puc permetre?

O m'escapo?

M'esmunyo entre la foscor,

passo desapercebut,

no em veuen,

sol.

Un il·lumina,

l'altre no té a ningú,

se'n torna doncs

a aquell lloc

fosc i perdut

de i per la resta,

però no per ell,

per ell és casa,
per ell és l'únic que coneix:
el seu refugi interior
i la seva set de rancor.

-Gaia-

Truca

T'escolto, em sents?

(Fa un glop de cafè, ja fred)

Sí.

Què me'n dius, doncs?

(S'escura la gola)

Que no, que no m'hi vull quedar.

Marxes?

Marxo.

Per sempre?

Què és sempre?

(Renega)

Fins quan?

Fins que t'oblidi, o m'oblidis.

No t'oblidaré, has calat massa endins.

Massa dolor?

Massa patiment.

Doncs fins que hagi de tornar per no oblidar-te.

Jo també t'estimo.

(La llàgrima cau, i penja)

-Gaia-

L'última de les pors

La por a les vegades,
que sigui l'última,
que se t'oblidi la primera.
I de por a desig,
quan arriba el final,
quan entens que tot acaba.
El desig del darrer moment,
de sentir, d' enamorar,
de no arribar al final inconclús.
Estima, estima'm només,
només per una última vegada.

-Gaia-

La benvinguda

Gèlid, fred, congelat,

el cor el tinc.

Me'l van apunyalat,

van clavar la fulla ben endins,

de doble tall.

Sense dubtar vas venir,

te'm vas apropar,

ens vam estimar,

però va arribar el dia

que la vas treure

i em vas acorar.

Un pneumotòrax a tensió,

una hemorràgia interna,

una aturada cardíaca.

No estava sol i em van veure,

em van recollir,

em van curar i reanimar.

Es veia tot bé però no ho estava,

no ho estic.

Sense tu no puc ser

ni feliç, ni valent.

Sense propòsit ni raó de viure

més val que m'extingeixi,

donaré la benvinguda

a qui ja conec i m'aprecia,

la meva estimada,

la desitjada mort.

-Gaia-

El que mai se n'anirà

I si...em poguessis abraçar per última vegada?

i jo també;

poguéss escoltar de nou la teva veu,

i tu la meva;

em poguessis tornar a tocar,

i jo a tu;

et poguéss dir un últim "t'estimo",

i tu tornar-me'l.

Llavors no jauria aquí,

sol i desbordant de laments;

sense abraçar, ni escoltar,

ni tocar, ni estimar.

Trobant a faltar la teva mirada

jo m'he quedat de pedra,

però tu has marxat massa de pressa

deixant aquell dol que mai se n'anirà.

I sí, sí, t'estic parlant a tu,

a la mort que tant m'acompanya.

-Gaia-